

opføre sig saaledes, at han paadrog sig Mis-
 tanke for senere at kunne reise Paastand paa
 Erstatning, da tillader jeg mig at sige, at
 en saadan Antagelse er mig noget fantastisk.
 Der ligger saa meget mindre Vægt paa hele
 denne Formening, som det jo vel maa erin-
 dres, at det ikke var Meningen, at den Paa-
 gjældende skulde have ubetinget Ret til Er-
 statning; men Meningen var, at det skulde
 bero paa Domstolens Skjøn, hvorvidt den
 Paa gjældende skulde have nogen og da hvor
 stor Erstatning, og man kan ikke med Føie
 her gjøre gjældende, at det ikke er et Om-
 raade, hvor det er rigtigt at henvise Sagen
 til Domstolens Skjøn; thi dette Skjøn er
 overhovedet Forudsætningen for hele Para-
 grafens Anvendelse. Det er Domstolene, der
 komme til at afgjøre, hvorvidt den Paa-
 gjældende kan siges at have udvist et For-
 hold, der har paadraget ham selv den Mis-
 tanke, der er reist imod ham, og i Forbin-
 delse dermed den Fængsling, han har været
 underkastet. Naar man tager i Betragtning,
 hvad man desværre ikke altid gjør i den
 Grad, som man burde, hvor faare let det
 indtræffer, at Personer, mod hvem der reises
 Misstanke, og mod hvem Politiet og Øvrig-
 heden strider ind, Personer, der stilles for
 en Domstol, kunne blive konfunderede og af
 en eller anden Grund komme til at optræde
 som Personer, der have en daarlig Samvit-
 tighed, skjøndt de i Virkeligheden slet ikke
 have det, tror jeg ogsaa, man maa erkende,
 at det ikke er stemmende med Billighed
 og Retfærdighed at ville fastholde den
 Sætning, at Enhver den, der ved sit Forhold
 har givet nogen Anledning til Underjøgelsen,
 ubetinget skulde have tabt Krav paa Erstat-
 ning, naar det til Syvende og Sidst viser
 sig, at han er fuldstændig uskyldig. — Det
 3die Punkt, hvorpaa jeg paa dette Stadium
 af Sagen vil henlede Opmærksomheden, er
 Lovforslagets § 4 angaaende den Maade,
 hvorpaa Spørgsmaalet om Erstatningen skal
 afgjøres. Jeg er overhovedet personlig af
 den Formening, at det rette Forum for Af-
 gjørelsen af disse Spørgsmaal om Erstatning
 for uberettiget Fængsling er den overordnede
 Domstol. Det er den overordnede Domstol,
 som overhovedet, jeg kan fristes til at sige
 alene er kompetent til at kritisere og bedømme
 den underordnede Dommers, Forhørsdomme-
 rens Udseer og herigjennem at afgjøre, om
 der overhovedet har været tilstrækkelig Grund
 til Fængsling eller ikke. At henlægge Sa-
 gens Afgjørelse som Regel til den samme
 Underret, den samme Underdommer, som har
 dekretet Fængslingen, forekommer mig ikke
 at være rigtigt i Principet, fordi det kan ikke
 nægtes, at Underdommeren i mange Tilfælde,

jeg vil ikke sige vil være partist i Sagen,
 thi det forudsætter jeg, at han ikke vil; men
 jeg forudsætter, at han i mange Tilfælde vil
 have faaet et skjævt Blik paa Forholdene,
 der sætter ham ude af Stand til at dømme
 uhildet om Sagen. Dertil kommer, at i alt
 Fald, naar Sagen alligevel skal appelleres,
 er det ubetinget den simpleste og letteste
 Fremgangsmaade at lade Spørgsmaalet af-
 gjøre i Forbindelse med Justitsagen. Der
 bliver saa kun tilbage de Tilfælde, hvor Jus-
 titsagen ikke appelleres, men hvor altjaa
 selve Sagen kun angaar Spørgsmaalet om
 Erstatning. I de Tilfælde kan man ganske
 vist lade anlægge Sag i den civile Proces's
 Former, men vil man gaa den Vej, tror jeg
 Grunden, det er rettest at gaa et andet Sted hen
 end til den Underdommer, der har affagt den
 Kjendelse, om hvis Rigtighed der mullig er
 Tvivl. I ethvert Tilfælde kan § 4 ikke blive
 staaende saaledes, som den er affattet. Naar
 det nemlig hedder, at den Tale, at den Begjæring,
 hvorom der er Tale, nemlig om Erstatning,
 fremsættes, inden Sagen er sluttet, afgjøres
 Erstatningsfordringen, hvis er den moden til
 Paastandelse, ved Kriksindelsesdommen, saa er
 det Noget, der kan lade sig gjøre; men nu
 beder jeg, man vil lægge Mærke til, hvad
 der derefter kommer. Der siges: „Foraaend
 Sagen slutes uden Tiltale mod den Paa-
 gjældende ved en Kjendelse, der affiges i
 Forbindelse med den Beslutning, hvorved
 Sagen for hans Vedkommende slutes.“ Jeg
 veed ikke rettere, end at den Myndighed, som
 tager Beslutning om Sagens Slutning, er
 Amtmanden, Overøvrigheden. Der kan altjaa
 ikke være Tale om, at der i Forbindelse med den
 Beslutning, der tages af Amtmanden, skulde
 affiges en Kjendelse angaaende Erstatnings-
 spørgsmaalet, det er umuligt. Man maa,
 da man skrev denne Paragraf, have . . . . .
 ja, jeg veed ikke, hvilket Tilfælde man har
 tænkt paa. Maaſte har man tænkt paa of-
 fentlige Politisager og ment, at Sagen der
 kunde afgjøres uden Amtets Indstriden,
 maaſte af Politidommeren selv; men det
 er ikke en Gang rigtigt. I de allerfleste
 Tilfælde i alt Fald indsendes Sagen
 og skal indsendes til Afgjørelse af Amtet,
 men det kan altjaa ikke blive staaende,
 hvad der her staar, at Sagen, naar der ikke
 falder Dom i selve den indlebede kriminelle
 Underjøgelse, skal afgjøres ved den Kjendelse,
 der affiges i Forbindelse med Beslutninger
 om Tiltale. Jeg antager nemlig ikke, det
 har været Meningen, at det skulde gaa til
 saaledes, at naar Amtet havde dekretet, at
 Underjøgelsen skulde ikke føres videre, Sagen
 da maaſte skulde remitteres til Forhørsdom-
 meren, og han saa tage Sagen for og affige